

Les cartes d'Artur Mas

Artur Mas està aconseguint consolidar la seva imatge de candidat de CiU a la presidència de la Generalitat de Catalunya. La defensa d'un nou procés constituent a Catalunya per elaborar un altre estatut i la remodelació del Govern, feta a la seva mida, són algunes bases que ha utilitzat Mas per recuperar el desavantatge respecte el PSC que algunes enquestes presenten. Li queda un any per intentar-ho.

Fa poc més de dos anys, eren molts els qui auguraven un ter-rabastall a Convergència i Unió en el que era la darrera legislatura de Jordi Pujol com a president de la Generalitat de Catalunya. Llavors, CiU encara tenia pràcticament tots els deures per fer. Avui, però, la federació comença a fer jugar les seves cartes per intentar recuperar la tendència a la baixa que les enquestes electorals els auguren, i aboquen tots els esforços per a reforçar la figura d'Artur Mas com a candidat a la presidència de la Generalitat.

Des que el gener del 2001 Artur Mas era nomenat conseller en cap de la Generalitat de Catalunya —un càrrec creat expressament per encarrilar el relleu de Jordi Pujol—, la federació catalanista ha anat traçant un camí per a projectar la imatge de Mas com a relleu a la presidència del Govern català. El següent pas va arribar un any més tard, el gener del 2002. Llavors Mas va ser presentat davant la militància de CiU, al Pavelló Esportiu de la Vall d'Hebron, com a candidat oficial a la presidència. Es tancaven definitivament, doncs, les disputes pel relleu de Pujol amb el dirigent d'Unió, Josep Antoni Duran Lleida, que es convertia en un dels principals líders de la reconvertida federació CiU.

El conseller en cap i presidenciable de CiU ha accelerat el pas durant aquest primer trimestre del darrer curs polític de la legislatura. La coalició liderada encara per Jordi Pujol va començar el curs amb mal peu. Unes filtracions d'una suposada reforma de Govern, impulsada per l'entorn d'Artur Mas i desmentida llavors per Jordi Pujol, i la crisi per l'abandó, amb cop de porta inclòs, de l'exsecretari general de CDC,

Pere Esteve, semblaven anunciar una tardor complicada per a CiU.

Reconduir una tardor calenta. Però sembla que la federació catalanista ha aconseguit reconduir la situació amb dues iniciatives que han volgut situar Mas al capdavant de l'actualitat política catalana. Primer va ser la conferència representada al Palau de Congressos de Barcelona el 21 d'octubre. Amb el títol "Catalunya sense límits: els nous horitzons del projecte de país", Artur Mas intentava recollir la tradició dels grans discursos programàtics fets per Jordi Pujol en altres temps. Era el primer relleu que l'havia de situar com a líder visible del "nou projecte" polític de CiU per a Catalunya. I un discurs solemne havia d'anar acompanyat de propostes solemnes, com la de reivindicar un estatut nou per Catalunya que estableixi un nou marc de relacions amb Espanya. Així mateix, la proposta de Mas obria la porta a una possible intervenció de CiU en el Govern estatal, sempre que sigui acceptat el nou marc estatutari.

La cursa de CiU per refermar la figura de Mas va tenir un dels darrers episodis en la reforma del Govern de la Generalitat de Catalunya, feta a mida del conseller en cap. En aquesta ocasió Jordi Pujol utilitzava amb to desimbolt que a partir d'aleshores fa de "teloner" d'Artur Mas. Una reforma de Govern, doncs, que finalment el veterà president acceptava, setmanes després d'haver-la rebutjat. I una reforma de Govern que arribava just pocs dies després que sortís nova informació a la llum pública sobre l'anomenat "cas Pallerols", que relaciona amb un presumpte ús irre-

El conseller en cap del Govern de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, en la conferència "Catalunya sense límits: els nous horitzons del projecte de país", al Palau de Congressos de Barcelona, el passat octubre. Mas va aprofitar aquest acte per proposar un nou estatut que redefineixi les relacions entre Catalunya i Espanya.

gular de fons destinats a la formació ocupacional membres del partit minoritari de la federació, Unió Democràtica de Catalunya.

Amb tot això, el Govern remodelat s'ha situat a les portes de la tramitació dels pressupostos del 2003, al Parlament de Catalunya. Uns pressupostos que, de nou si res no canvia, rebran el suport dels aliats de CiU al Parlament, el PP, com en els darrers anys. També com en anteriors ocasions, CiU ha escenificat la voluntat de tirar endavant els pressupostos amb ERC.

Així doncs, CiU afronta l'aprovació dels darrers pressupostos d'un Govern encapçalat per Jordi Pujol, amb un executiu dissenyat per posar en primera línia de la gestió el conseller en cap Artur Mas. Val a dir que el nou Govern no ha suposat grans incorporacions ni novetats. De fet, ha reforçat els consellers més mediàtics i ha apartat aquells que havien tingut gestions més conflictives.

Des de l'oposició. Els partits de l'oposició no han deixat de remarcar l'ús electoralista dels canvis de Govern i del càrrec de conseller en cap. Amb tot, els

La reforma de Govern arribà pocs dies després que sortís nova informació sobre l'anomenat "cas Pallerols"

partits són conscients que ja fa temps que ha començat la precampanya electoral i tracten de teixir les seves pròpies estratègies.

El PSC ha vist que les enquestes auguren un cert avantatge del seu candidat, Pasqual Maragall, per sobre del de CiU. Ara bé, les eleccions són d'aquí un any, si no és que s'avancin –i de moment no hi ha cap indici que faci pensar en tal cas– i, per tant, és encara un llarg període de temps. Hi ha molts exemples de remuntades en intenció de vot. Sense anar més lluny, en les darreres eleccions alemanyes, el 22 de setembre passat, el canceller Gerhard Schröder va aconseguir capgirar el resultat advers que li havien atorgat les enquestes uns mesos abans.

Part de l'estratègia electoral del PSC, doncs, va encaminada a evitar que CiU retalli el desavantatge que, a priori,

apunten les enquestes. Amb aquest objectiu, a banda de denunciar la dependència de CiU respecte el PP, el PSC ha dissenyat un tipus de confrontació política en la qual ha repartit els papers dels seus representants. El candidat a la presidència de la Generalitat, Pasqual Maragall, no entra, de moment, en cap debat polític amb el candidat de CiU a la presidència, Artur Mas. Amb el gest, el PSC pretén restar importància al paper d'Artur Mas, deixar-lo en un segon terme, a l'ombra de Jordi Pujol, amb qui veritablement ha intentat confrontar-se Maragall. El líder del PSC s'envolta d'una aura de gran estadista que es presenta a la societat catalana com a veritable alternativa al lideratge de Pujol. En aquesta línia, per exemple, es pot emmarcar la presentació del llibre, prologat per José Luis Rodríguez Zapatero, *Els orígens del*

El candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya pel PSC, Pasqual Maragall, en una de les sessions del darrer debat de política general al Parlament de Catalunya.

futur, del mateix Maragall, on el candidat socialista explica les seves propostes polítiques per a Catalunya i Espanya. Per a l'enfrontament polític amb Mas, els socialistes es reserven al Parlament el portaveu del grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Joaquim Nadal, i des del partit, el primer secretari del PSC, José Montilla, o altres membres de la comissió executiva, com Miquel Iceta.

Per tant, el PSC ha optat per explotar la idea de la falta de carisma del candidat de CiU enfront de la personalitat de Maragall. Però el fet és que, en moltes ocasions, polítics que han estat titllats de poc carismàtics han acabat obtenint grans resultats. És el cas, per exemple, del mateix president del Govern espanyol, José María Aznar, qui en els seus inicis al capdavant del PP, encara a l'oposició, sovint era menystingut pel seu escàs atractiu polític. També l'actual lehendakari, Juan José Ibarretxe, se'l va presentar com a personatge gris i sense gaire relleu quan va ser nomenat per substituir José Antonio Ardanza, a qui també, abans, se li havia retret la manca de carisma, en comparació amb el seu predecessor, Carlos Garaikoetxea.

Però també a Catalunya hi ha hagut casos semblants. El mateix Pasqual Ma-

Sovint polítics titllats de poc carismàtics han acabat obtenint grans resultats

ragall, quan el 1982 va substituir Narcís Serra en l'alcaldia de Barcelona, també va ser poc valorat per alguns sectors polítics, que li retreien una suposada manca d'atractiu. O, precisament, el successor de Maragall a l'Ajuntament de Barcelona, Joan Clos, a qui encara avui se li atribueix manca de lideratge polític, però en canvi, governa amb una còmoda majoria absoluta i amb un dels millors resultats obtinguts pel PSC a Barcelona en unes eleccions municipals.

Així doncs, cal suposar -especialment ara que Jordi Pujol ha escenificat el relleu polític al capdavant del Govern català en favor d'Artur Mas- que Pasqual Maragall haurà d'acceptar com a interlocutor i adversari polític el candidat de la federació CiU, ja que, si no, s'arrisca a situar-se al mateix nivell po-

lític que el president Jordi Pujol, ara en retirada.

Repetir resultats? Fonts del PSC asseguren, però, que disposen d'un avantatge, segons les enquestes, prou important respecte CiU -que patiria una davallada electoral atribuïble al relleu de Jordi Pujol i al desgast dels pactes amb el PP-. Per això, la direcció del PSC considera que si no comet errors i aconsegueix uns resultats similars als de les passades eleccions al Parlament català, Pasqual Maragall podria aconseguir la presidència de la Generalitat.

De tota manera, però, hi ha uns aspectes que han variat des dels anteriors comicis pel que fa a la posició del PSC. D'una banda, la coalició electoral amb Iniciativa per Catalunya-Verds en les circumscripcions de Girona, Tarragona i Lleida ja no es repetirà. Aquesta coalició va permetre a ICV aconseguir dues actes de diputat més -una a les llistes de Girona i l'altra a la de Tarragona-. El PSC aconseguia, a canvi, sumar restes de vots que, amb la llei d'Hont, s'haurien perdut entre PSC i ICV. Aquestes restes podrien haver donat algun diputat més als socialistes. A banda, el factor de candidat nou, que va ser la bandera de l'anterior cursa electoral de Pasqual Maragall, ja no pot repetir-se i, fins i tot, l'element innovador que va significar la creació de les plataformes de suport, constituïdes al voltant de Ciutadans pel Canvi, tampoc podrà ser un dels elements de la campanya. És més, l'anomenat "aparell" del PSC ja ha establert un esquema de campanya que exercirà més control sobre la candidatura de Maragall i els grups de suport.

Amb els darrers moviments, Artur Mas està aconseguint consolidar la seva imatge de candidat, malgrat que avui les enquestes no li són gaire favorables. Queda un any per a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. Dotze mesos que poden fer canviar les coses en tots els sentits i que no permeten que cap dels candidats pugui relaxar-se per suposats avantatges detectats en les enquestes. La falla de la llebre i la tortuga ha passat moltes vegades. Mas ho sap i aquesta és la seva esperança.

Enric Rimbau